

L'HORA NOVA

A les trinxeres de la República espanyola

Els nostres enviats especials al front d'Espanya, Philippe Lamour i André Cayette, animosos periodistes i escriptors de talent, han viscut algunes setmanes amb els que lluiten per a salvar la democràcia en perill. Junt amb els soldats de la República han vist de prop el dolor i l'heroisme. El seu reportatge, la publicació del qual iniciem, és un quadre dolorós d'una guerra civil que arriba més enllà de l'horror i la crueltat humana:

JUNT AMB ELS QUE, SOTA LA METRALLA DELS AVIONS, FUGIEN DE MALAGA

Auxili! Tornem del front de Madrid, és a dir de la més gran i admirable epopeia que de molt temps ençà ha viscut l'Univers i que es fan esforços per ignorar-la, o per perjudici o per covardia. Intentarem resumir en alguns articles l'aventura sublim de tot un poble que defensa la seva llibertat i al mateix temps que prepara el seu esdevenidor. Però, abans que tot hem de denunciar davant de tots els homes de cor, de totes les dones i totes les mares, l'horrible tragèdia de l'èxode de Màlaga.

Semblava que després dels bombardeigs de Madrid, on viuen 600.000 dones i nens, s'havia arribat a la màxima desolació i crueltat. Doncs bé, no! El món civilitzat jutjarà. Només demanem que tots els llegidors d'aquestes ratlles tinguin l'enteresa d'imaginar-se les coses més enllà de les paraules i aleshores reflexionin si no els avergonyeix ésser homes.

Els fets són aquests: Quan les tropes rebels i italianes entraren a Màlaga, els seus habitants fugiren tots, abans de suportar l'ocupació dels enemics del poble. La presa tan ràpida de la ciutat, va obligar-los a fugir a peu per la carretera d'Almeria, empenyent els seus fills mig nusos que caminaven junt amb les cavalleries carregades de la roba més indispensable. Milers i milers d'homes, dones i nens, en una llarga corrua de misèria, sota un cel esplèndid, seguien la blanca carretera.

(Passa a la pàg. 2)

A les Col·lectivitats, Sindicals i al Poble en general

Amb anterioritat al 19 de juliol, era un fet palpable que tots aquells serveis que tenien per finalitat salvaguardar, no sols els interessos sinó la vida i salut del poble, eren oblidats, i quan més, dotats d'una organització deficient que els feia pràcticament nuis.

En el nostre desig de subsanar defectes tan capitals, ens ocuparem avui del «SERVEI D'INCENDIS» el qual és precís dotar de tot el material i atendre'l en totes les seves necessitats, si volem trobar en aquest «servei» els resultats equivalents al salvament de vides i interessos, els quals estaven monopolitzats pels menys, i que per aquesta causa, les vides no importaven, tota vegada que els interessos els tenien a cobert amb una pòlissa de «assegurs contra incendis», encara que molt sovint es donava el cas vergonyós de veure com s'obrien processos per a què la companyia asseguradora deixés de pagar unes pessetes, no recordant mai ningú les víctimes immolades, que quasi sempre eren del poble productor i aquest no estava cobert per ningú, la conseqüència del qual era deixar una o més famílies a la misèria.

Ço que aleshores interessava salvar eren, doncs, els interessos d'uns quants, motiu pel qual, en els Municipis, sols es feia Administració de classe i ja mai la veritable, la de cara al poble; doncs bé, la Revolució Social, nascuda de la rebel·lió clerical—militar—burguesa del 19 de juliol, ve canviant la fisonomia de les essències bàsiques de convivència.

En el nostre cas, la guerra actual ve a augmentar notablement el perill i hem de prevenir nos, davant d'un cas possible de bombardeig, procurant que el nostre «servei d'incendis» posseeixi els elements indispensables; tinguem en compte que tot és del poble i per al poble i que el que en més estima deu tenir és la vida dels ciutadans.

Per a què aquest desig sigui una realitat, proposo que el nostre Consell Municipal obri una subscripció, encapçalada pel mateix on podrien contribuir els sindicats, col·lectivitats, comitès d'empresa i de control i tots els ciutadans en general, per a què sigui un fet aviat el que el Municipi porti a terme el que ja en part té realitzat i amb decisió de continuar-ho: UN AUTO-BOMBA I UN AUTO ESCALA.

La quantitat necessària per a portar a terme la construcció d'aquest material, és d'unes QUINZE MIL PESSETES; aportant cada ciutadà la mínima quantitat de **una pesseta**, el poble haurà fet una cosa útil i de profit, que abans, quan es realitzava, quasi sempre era provinent d'un desig de donar-se importància que en realitat no tenia, perquè de conseller qualsevol... podia ésser-ho.

Ésser del poble i estimar-lo.... ja és més difícil.

JAUME JUTGLA